

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašiny a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Templářské sklepy Čejkovice**, vinařské družstvo, Na Bařině 945, Čejkovice, zastoupené JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Žižkova 791, Kyjov, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Brně**, Běhounská 112/10, Brno, o přezkum rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2010, č. j. BB712-20/2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2013, č. j. 29 A 128/2010 – 192,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Státní zemědělská a potravinářská inspekce opatřením z 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/C podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, uložila žalobci (dále „stěžovateli“) zákaz výroby nebo uvádění do oběhu vín označených pod body 1. – 10. s lhůtou ke splnění uložené povinnosti „ihned“. Žalovaný námitkám stěžovatele rozhodnutím z 25. 11. 2010, č. j. BB721-20/2010 nevyhověl.

Krajský soud v Brně rozsudkem z 19. 3. 2013, č. j. 29 A 128/2010 - 192, zrušil žalované rozhodnutí k žalobě stěžovatele. Nejvyšší správní soud rozsudkem z 30. 1. 2013,

č. j. 3 As 55/2012 – 43, rozsudek krajského soudu zrušil ke kasační stížnosti žalovaného a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně následně rozsudkem z 19. 3. 2013 č. j. 29 A 128/2010 - 192, žalobu stěžovatele proti napadenému rozhodnutí zamítl.

Krajský soud neuznal námitku, že žalobce nebyl vázán opatřením z 19. 11. 2010, č. j. P074-70394/10/C, neboť mu nebylo řádně doručeno prostřednictvím datové schránky, ale bylo předáno asistentce obchodního ředitele E. P., která nebyla oprávněna jednat za žalobce, ani osobou oprávněnou k přebírání zásilek. Krajský soud připomněl, že podle § 84 odst. 2 správního řádu se neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Krajský soud je proto toho názoru, že i když nedošlo k řádnému doručení opatření prostřednictvím asistentky, je nesporné, že s veškerými písemnostmi byl seznámen Ing. Pavel Pastorek, místopředseda představenstva, statutární orgán, který na ty písemnosti reagoval.

K námitce, že ve věci existovala překážka věci rozhodnuté, neboť shodné opatření bylo již uloženo rozhodnutím z 10. 11. 2010, č. j. P073-70394/10/C, krajský soud uvedl, že nejpozději dne 22. 11. 2010 bylo opatření z 10. 11. 2010 zrušeno. Nové opatření mohlo být sice vydáno předčasně, nicméně vzhledem k pravomocnému zrušení předchozího rozhodnutí nemohlo dojít k rozhodnutí ve věci již rozhodnuté.

Podle krajského soudu žalovaný nepochybil, pokud v opatření č. P074-70394/10/C z 19. 11. 2010 při uložení povinnosti – zákazu uvádět do oběhu specifikovaná vína stanovil lhůtu „ihned“. Podle soudu ani zákon o inspekci, ani zákon o kontrole neobsahují pravidla pro ukládání lhůt v případě ukládání opatření. Uplatní se tak obecná pravidla určení přiměřené lhůty k provedení úkonu podle § 9 odst. 1 věty první a druhé správního řádu. Vzhledem k obsahu uložené povinnosti zákazu uvádět do oběhu konkrétní vína specifikovaná v tabulce opatření, nesplňující podmínky právních předpisů (veškeré množství všech šarží jakostních odrůdových vín a vín odrůdových tuzemské provenience vyrobených z hroznů deseti označených odrůd sklizených v roce 2009), je zřejmé, že uložená lhůta byla přiměřená a jediná možná, aby došlo k ochraně spotřebitele a opatření tak bylo reálně proveditelné. Již ze smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci vyplývá, že zákaz uvádět do oběhu nevhodné potraviny musí být splněn ihned, jinak postrádá smysl a byl by ohrožen účel řízení spočívající v zabránění uvádění do oběhu potravin, nesplňujících požadavky stanovené zvláštními předpisy.

Krajský soud nepovažoval za důvodné námitky stěžovatele proti náležitostem opatření. Podle krajského soudu byli účastníci řízení náležitě označeni, dostatečně bylo podáno řešení otázky, která je předmětem řízení včetně odkazu na ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto a je zde stanovena i lhůta ke splnění povinnosti. Výroky jsou podle krajského soudu dostatečně konkrétní a přezkoumatelné.

Krajský soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. respektoval právní názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku z 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012 - 43 a žalobu neshledal důvodnou ani v dalších bodech. Dospěl totiž k závěru, že žalovaný ve vydaném opatření náležité objasnil, na základě jakých důvodů bylo žalobci uloženo odstranění zjištěných

pokračování

nedostatků. Ačkoliv žalovaný neuvedl veškeré skutečnosti zaznamenané v jednotlivých protokolech o kontrole, bylo z odůvodnění opatření zřejmé, že pro vydání zákazu uvádění specifikovaných vín do oběhu bylo rozhodující zjištění, že žalobce nakoupil od společnosti BJ Vitis, s. r. o. hrozny neznámého původu (protokol ze dne 11. 10. 2010, č. P066-70394/10) a ty byly následně smíseny s hrozny známého původu. Uvedením do oběhu těchto vín, u nichž bylo zjištěno, že jejich původ deklarovaný na etiketě neodpovídá skutečnosti, došlo k uvedení spotřebitelů v omyl. V odůvodnění opatření žalovaný dále podrobně vymezil veškerá ustanovení právních předpisů aplikovaná v projednávané věci, včetně odkazu na relevantní předpisy Evropských společenství. Rovněž se vypořádal s námitkami stěžovatele při seznámení s protokolem č. P073-70394/10. Krajský soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem dále uvedl, že zjištěný skutkový stav byl podrobně popsán ve věch uvedených protokolech o kontrole. V protokolech č. P066-70394/10 z 11. 10. 2010 a č. P073-70394/10 z 10. 11. 2010 byl žalobce seznámen s výsledky kontrol provedených u pěstitelů a výrobců vína, kteří prokazatelně vypěstovali, popř. zpracovali hrozny z vinic, jejichž registrační čísla byla uvedena na dodacích listech společnosti BJ Vitis, s. r. o., které blíže specifikovaly původ hroznů. Soud přisvědčil názoru žalovaného, že pokud hrozny z vinic konkrétního registračního čísla zpracoval přímo pěstitel nebo výrobce vína, který dané hrozny od pěstitele nakoupil, nebylo možné, aby stejné hrozny prodala žalobci i společnost BJ Vitis, s. r. o. Hrozny nakoupené v roce 2009 od společnosti BJ Vitis, s. r. o. tedy byly neznámého původu. Krajský soud byl proto toho názoru, že závěr, že je víno vyrobeno z hroznů neznámého původu nebo že původ deklarovaný na etiketě vína neodpovídá skutečnosti, byl podložen odpovídajícím rozsahem dokazování v rámci kontrolních zjištění. Podle soudu jej žalovaný přijal v době vydání opatření oprávněně již z toho důvodu, že sám stěžovatel pro důkaz opaku neudělal nic, ačkoliv byl upozorněn na nedostatky vedení evidence a bylo mu uloženo v tomto směru opatření k nápravě. Nikde nebylo současně doloženo, že by žalobce nebyl schopen doplnění evidence.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku obsahující požadavek na zrušení opatření pro absenci jeho odůvodnění, neboť takovou vadou opatření netrpí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Rozsudek Krajského soudu v Brně napadl stěžovatel kasační stížností, v níž k jednotlivým námitkám uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud s částí kasačních námitek vypořádal již v předchozím rozsudku z 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012 - 43, je na tomto místě provedena stručná rekapitulace jen těch námitek, které v předchozím řízení nebyly předmětem kasačního přezkumu.

Podle názoru stěžovatele se na seznámení s protokolem i s rozhodnutím uplatní pravidla § 19 správního řádu; žalovaný však podle stěžovatele nesplnil povinnost oznámit rozhodnutí (opatření), neboť jej ponechal pouze v kanceláři asistentky obchodního ředitele, která za kontrolovanou osobu nejednala. Podle názoru stěžovatele bylo opatření doručeno až datovou schránkou dne 25. 10. 2010. Jestliže asistentka nebyla oprávněna jednat za stěžovatele, nemohla účinně přijmout ani oznámení o zahájení kontroly, natož

žalované rozhodnutí. Stěžovatel proto namítl, že kontrola prováděná v prostorách stěžovatele nebyla zahájena zákonným způsobem, když zahájení kontroly bylo oznámeno pracovníci stěžovatele, nikoli oprávněným osobám stěžovatele, rovněž výzva k součinnosti se pouze dostala do sféry osoby oprávněné přebírat poštu; tato výzva obsahovala informaci o kontrole a podle stěžovatele ani neznamenal zahájení kontroly podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o kontrole.

Stěžovatel je dále toho názoru, že výzvou k součinnosti mu byla uložena povinnost zajistit dne 19. 11. 2010 na provozovně přítomnost kompetentní osoby s tím, že při této kontrole budou předána rozhodnutí ředitele žalovaného správního orgánu o námitkách. Stěžovatel namítl, že rozhodnutí trpí vadou nesplnitelnosti, protože žalovaný výzvu vydal 18. 11. 2010 a uloženou povinnost svázal s datem 19. 11. 2010. Vzhledem k tomu, že mezní lhůta pro doručení datovou schránkou byla až 29. 11. 2010, správní orgán měl avizovat kontrolu s dostatečným předstihem v souladu s § 4 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel se neztotožnil s argumenty krajského soudu, že splnil uloženou povinnost reálným poskytnutím součinnosti.

Stěžovatel se zcela ztotožnil s názorem soudu v tom, že s protokolem o kontrole a opatřením musí být seznámen za kontrolovanou osobu buď statutární zástupce anebo osoba pověřená k takové činnosti. Stěžovatel naopak s krajským soudem nesouhlasil v tom, že by absence řádného doručení nebyla podstatným pochybením, vzhledem k tomu, že protokol sloužil jako podklad k vydání opatření a podkladem ani důkazem v řízení nemohou být listiny získané v rozporu se zákonem. Podle stěžovatele kontrola byla zahájena nezákonně, a proto protokol ani jeho příloha v tomto ohledu vlastně ani neexistují.

Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem soudu, že podle § 70 písm. c) s. ř. s. není výzva k poskytnutí součinnosti předmětem přezkumu, krajský soud se dle stěžovatele měl námitkami vůči výzvě zabývat.

Stěžovatel namítl, že není seznatelné, jakými úvahami se soud řídil, když učinil závěr, že předáním listin paní E. P. nemohlo dojít ke zneužití informací, že nelze dovozovat žádnou snahu o zneužití, a že k porušení mlčenlivosti mohlo dojít pouze ve vztahu k jiné osobě než k zaměstnankyni.

Stěžovatel dovozuje, že rozhodnutí ze dne 10. 11. 2010 bylo již pravomocné v době, kdy bylo doručováno rozhodnutí z 18. 11. 2010. Podle stěžovatele nové rozhodnutí tak bylo vydáno, přestože zde byla překážka věci pravomocně rozhodnuté.

Stěžovatel je rovněž názoru, že lhůta ke splnění povinnosti uložená napadeným opatřením byla pro něj nesplnitelná. Stěžovatel se o splnění lhůty do 19. 11. 2011 ani nedozvěděl a nelze akceptovat názor, že totožná lhůta byla uložena předchozím opatřením, které bylo zrušeno.

Podle stěžovatele není zřejmé, z čeho žalovaná dovozuje, že původ produktu uvedený na etiketě neodpovídá skutečnosti. Podle stěžovatele je pouze v odůvodnění seznatelná skutečnost, z čeho dovozuje žalovaný neznámý původ produktu. Stěžovatel

pokračování

rovněž namítl, že až s účinností novely zákona od 1. 9. 2011 lze sankcionovat podle § 27 odst. 4 písm. b) bod 3 zákona o vinohradnictví uvádění do oběhu produktů vyrobených z produktů neznámého původu, toto ustanovení nelze aplikovat na rozhodnutí vydané před tímto datem. Podle stěžovatele se s touto námitkou soud ani v rozhodnutí z 6. 3. 2012 ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval a nevypořádal.

Stěžovatel namítl nicotnost žalovaného rozhodnutí, k níž by měl přihlídnout soud z úřední povinnosti, závěr soudu v tomto bodě považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Kromě uvedených námitek stěžovatel rovněž vytýká napadenému rozhodnutí formální nedostatky v rozporu s požadavky § 68 správního řádu, dle stěžovatele nebyl správním orgánem zjištěn skutkový stav, nebylo dostatečně identifikováno pochybení a vydané opatření je postaveno na neodůvodněných a nepřezkoumatelných tvrzeních správního orgánu, které vychází z protokolů, jež byly pořízeny v rozporu se zákonem, jsou nedostatečná a nemají oporu ve spisovém materiálu.

Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel v kasační stížnosti vznesl jen námitky, které již dříve uvedl v žalobě a nezabýval se přitom otázkou, zda se krajský soud v napadeném rozsudku řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku z 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012 - 43. Žalovaný je přitom toho názoru, že krajský soud se právním názorem Nejvyššího správního soudu řídil. Žalovaný v dalším v podstatě setrval na svém právním názoru dle rozhodnutí.

Žalovaný poukázal na to, že stěžovatelem namítané vady žalovaného rozhodnutí a krajského soudu, veškerá věcná hlediska i procesně významné námitky již byly vypořádány v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 55/2012 - 43 a také v rozsudku krajského soudu z 19. 3. 2013, č. j. 29 A 128/2010 - 192, žádné porušení formálních hledisek nebylo shledáno jako opodstatněné. Žalovaný připomněl, že v obdobné věci, která byla krajským soudem i Nejvyšším správním soudem posuzována současně, bylo již rozhodnuto usnesením z 15. 5. 2013, č. j. 3 As 65/2013 - 25.

Žalovaný považuje kasační stížnost za nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., proto navrhl její odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Jak již bylo konstatováno v rekapitulační části, Nejvyšší správní soud rozhodl v této věci již jednou, a to ke kasační stížnosti žalované; rozsudkem z 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012 - 43 zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně z 13. 3. 2013, č. j. 29 A 128/2010 - 192.

Stěžovatel v nynější kasační stížnosti předně vůbec nezpochybnil, že krajský soud dodržel závazný právní názor kasačního soudu. Nejvyšší správní soud tak sdílí náhled žalovaného v tom, že stěžovatel pouze zopakoval výhrady, které byly známy již v době podání správní žaloby.

Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Podle citovaného ustanovení je kasační stížnost nepřipustná v případech, ve kterých krajský soud znovu rozhodne poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Tato výjimka z obecné přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.) neplatí pouze v případech, kdy je jako kasační důvod namítáno, že se soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Uvedené ustanovení však neplatí absolutně, zvláště tehdy, pokud se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení vyslovil jen k některým námitkám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 - 6). Připomenout lze rovněž, že se zde neuplatní závěry jiného rozhodnutí – usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, (cit. *„opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná“*) vzhledem k tomu, že v předchozím řízení byl stěžovatelem žalovaný.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku z 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012 – 43, vycházel mj. z následujícího skutkového stavu. Žalobce nakoupil od společnosti BJ Vitis, s. r. o. hrozny neznámého původu (protokol ze dne 11. 10. 2010, č. j. P066-70394/10) a ty byly následně smíseny s hrozny známého původu. Nejvyšší správní soud na základě protokolů o kontrole č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010 a č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010 usoudil, že pokud jednotliví pěstitelé a výrobci vína sami zpracovali hrozny z vinic, jejichž registrační čísla byla uvedena na dodacích listech společnosti BJ Vitis, s. r. o., není možné, aby stejné hrozny prodala stěžovateli společnost BJ Vitis, s. r. o. Hrozny nakoupené od této společnosti jsou tedy hrozny neznámého původu. Závěr žalovaného byl tak podle Nejvyššího správního soudu podpořen odpovídajícím rozsahem skutkových zjištění. Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel neučinil nic pro dokázání opaku, ačkoliv byl na vedení evidence opakovaně upozorněn a bylo mu uloženo v tomto směru opatření k nápravě. Nejvyšší správní soud dále připomněl k otázce náležitostí správního rozhodnutí, že absence odůvodnění je důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, pokud je odůvodnění rozhodnutí třeba. Vázanost právním názorem soudu je možná pouze tehdy, bude – li opakované rozhodování probíhat za nezměněného skutkového stavu. Při podstatné změně skutkového stavu proto není právním názorem správní orgán již vázán. Nejvyšší správní soud shrnul i další skutečnosti zřejmé z odůvodnění napadeného opatření a uzavřel, že žalovaný v opatření náležitě objasnil, na základě jakých důvodů bylo stěžovateli uloženo odstranění zjištěných nedostatků, požadavky podle § 68 správního řádu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu byly naplněny.

Na rozdíl od obdobné procesní situace ve věci téhož stěžovatele vedené pod sp. zn. 3 As 65/2013 v řízení před Nejvyšším správním soudem tedy v této věci nebyla vypořádána věcná a relevantní procesní hlediska vůči všem stěžovatelem nyní namítaným vadám rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu. Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud se v předchozím řízení zabýval otázkou splnění náležitostí žalovaného rozhodnutí podle § 68 správního řádu; k této otázce podřadil Nejvyšší správní soud i námitku týkající se nicotnosti žalovaného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se v dřívějším rozsudku zabýval též otázkou zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného. Z napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že krajský soud při rozhodování vycházel

pokračování

z právního názoru i ze závěrů kasačního soudu, přičemž stěžovatel tento postup krajského soudu nenapadl. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v této části je proto kasační stížnost stěžovatele nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

O zbývající části vznesených kasačních námitek, které jsou v podstatě totožné se žalobními námitkami, uvážil Nejvyšší správní soud následovně.

Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě u každé námitky uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jakkoli stěžovatel v dílčích otázkách tuto vadu napadenému rozsudku vytkl, Nejvyšší správní soud ani v jednom případě tuto vadu rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud v Brně v odůvodnění věnoval poměrně rozsáhlou část úvahám k vypořádání mnoha žalobních námitek, v nichž je (a to platí i pro kasační stížnost) pro obsáhlost a složitost mnohdy jen obtížné vyhledání jejich věcné a argumentační linie. Rozsudek je jako celek srozumitelný, je z něj patrné, jak krajský soud o věcných otázkách uvážil, odůvodnění je v souladu s výrokovou částí rozsudku. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádnou jinou vadu řízení před soudem, a proto uzavírá, že kasační stížnost namítaná pro vady podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nedůvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, ani pokud namítl vady rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ze spisového materiálu nevyplýval žádný sporný skutkový stav. Mezi stranami jsou nesporné všechny rozhodné skutkové okolnosti věci, k nimž směřují námitky stěžovatele – že žalovaný provedl u stěžovatele kontrolu, že protokol o jejím výsledku byl sepsán s místopředsedou představenstva a ředitelem Ing. Pavlem Pastorkem, že přílohou protokolu bylo opatření z 10. 11. 2010 č. P073-70394/20100/C o uložení zákazu podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, a že k následným námitkám stěžovatele žalovaný původní opatření zrušil a vydal nové. Nesporné rovněž je, že žalovaný kromě „osobního“ ponechání u asistentky obchodního ředitele doručoval zrušující rozhodnutí a opatření z 19. 11. 2010 č. P074-70394/10/C též datovou schránkou, a že o námitkách stěžovatele proti tomuto opatření žalovaný rozhodl 25. 11. 2010 pod č. j. BB712-20/2010. O skutkovém ději ve věci, jak jej podává stěžovatel shodně v žalobě i kasační stížnosti, proto není pochyb; Nejvyšší správní soud tedy vadu zjišťování skutkové podstaty správním orgánem a následné pochybení krajského soudu neshledal. Pokud jde o skutková zjištění relevantní pro rozhodnutí žalovaného, odkazuje Nejvyšší správní soud, jak již bylo výše uvedeno, na svůj předchozí rozsudek z 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012 – 43.

Stěžovatel v kasační stížnosti vytýká žalovanému procesní pochybení, pokud se týká doručování písemností souvisejících s kontrolou a seznámení kontrolované osoby s obsahem protokolu a s opatřením.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že v jiném svém rozsudku z 27. 11. 2013, č. j. 1 As 75/2013 – 69 ve věci týkající se pokuty uložené vůči členu statutárního orgánu stěžovatele, na okraj mj. konstatoval, že otázka doručování (oznámení přijatého opatření)

je úkonem správního orgánu, který bylo nutno adresovat právě a jen osobám oprávněným jednat jménem nebo v zastoupení kontrolované osoby. Nejvyšší správní soud je však též toho názoru, že v projednávané věci lze uvedené aplikovat při zohlednění skutkových okolností věci.

Pravidla pro doručování oznamované písemnosti kontrolované osobě jsou poměrně striktně upravena (s přihlédnutím k § 26 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole) v §§ 19-26 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z uvedených ustanovení je seznatelné pořadí postupu při doručování s tím, že primárně má správní orgán doručovat prostřednictvím datové schránky (srov. § 19 odst. 1 věta druhá správního řádu. Teprve nelze-li takto doručit, může ji správní orgán doručit sám. Ačkoliv jsou tato pravidla zřejmá, nelze odhlédnout od toho, že v případě kontroly v provozovnách dochází k přímému styku správního orgánu a kontrolované osoby. Prováděná kontrola je rovněž, jak vyplývá z povahy věci, tím spíše svázána s požadavkem rychlosti, přiměřenosti a ekonomie procesu (to se projevuje např. v požadavku krátkých lhůt pro vznesení námitek proti protokolu a rozhodnutí o nich). Pokud byl žalovaný prostřednictvím svých inspektorů u stěžovatele osobně přítomen též 19. 11. 2010 (jak dopředu avizoval) v souvislosti s prováděnou kontrolou, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezákonné, pokud v zájmu efektivnosti procesu kontroly žalovaný doručoval přímo stěžovateli namísto prostřednictvím datové schránky.

Správní řád rovněž disponuje v § 21 ve spojení s § 30 obecnými pravidly, podle nichž lze dojít eventuálně k posouzení momentu doručení právnické osobě. Toto přezkoumání je ve věci nadbytečné, a to vzhledem k tomu (jak správně vyložil krajský soud), že s obsahem doručované písemnosti se kontrolovaná osoba nepochybně seznámila, když na ni později námitkami (coby úkonem oprávněné osoby) reagovala. Spekulace stěžovatele ohledně možného doručení písemnosti datovou schránkou v krajním termínu za 10 dní od jejího dodání je bezvýznamná, neboť je nepochybné, že s obsahem doručovaných písemností se kontrolovaná osoba seznámila již dříve.

Nejvyšší správní soud proto vypořádání této námítky uzavírá s tím, že pokud stěžovatel žalovanému pouze vytýkal způsob doručení (ponechání písemnosti u asistentky), pro samotný osud procesu bylo rozhodné, že se tato písemnost dostala do sféry kontrolované osoby a ta se s jeho obsahem nepochybně seznámila. V této situaci by deklarace nezákonnosti procesu jen z toho důvodu, jakým způsobem byly písemnosti u kontrolované osoby ponechány, byla bezvýznamná, neboť na sled událostí a následný proces neměl tento postup žalovaného žádný vliv.

Pokud jde o stěžovatelovy výtky vůči kontrole prováděné za nepřítomnosti oprávněných osob (zahájení kontroly byla přítomna asistentka obchodního ředitele), Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek z 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004 – 51, v němž vyslovil, že skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by z tohoto hlediska v některých případech mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nemohla splnit svoji funkci. Z uvedeného vyplývá, že samotná nepřítomnost osob oprávněných za stěžovatele jednat, ať už by to byli členové statutárního orgánu či osoby k tomu pověřené, již nebránila zahájení a provedení kontroly.

pokračování

I v již citovaném rozsudku z 27. 11. 2013, č. j. 1 As 75/2013 – 69, který se mj. rovněž týkal způsobu provádění kontroly u stěžovatele, Nejvyšší správní soud konstatoval, že při poskytnutí základních úkonů součinnosti - předložení vinařské evidence a umožnění vstupu do skladových a výrobních prostor, nikoliv pomoc při hledání či poskytnutí odborného vyjádření - není důvod pochybovat, že měl kompetenci poskytnout inspektorům součinnost statutární orgán stěžovatele - obchodní ředitel a člen představenstva, i když neměl oprávnění vést pobočku. Nejvyšší správní soud podotkl, že opačný výklad by zcela znemožnil provádění kontrol, a to jednoduše tak, že by se statutární orgán kontrolované osoby vyhýbal kontrolám pouhým tvrzením, že se na daném místě nenachází, tím by se zmařil smysl a účel zákona o státní kontrole. I z uvedeného rozsudku vyplývá, že ani skutečnost, že žalovaný provedl u stěžovatele kontrolu bez přítomnosti osob oprávněných za stěžovatele jednat, není důvodem nezákonnosti provedené kontroly (srov. odstavec 38 cit. rozsudku).

Nejvyšší správní soud proto neshledal v postupu správního orgánu žádné pochybení, z něhož by bylo lze usoudit, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Kasační stížnost je proto nedůvodná i v této části.

Ostatní kasační námitky stěžovatel koncipuje jako výtky vůči právnímu posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Krajský soud vyřadil z přezkumu výzvu k poskytnutí součinnosti, neboť má jít o úkon správního orgánu, který je podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučen z přezkoumání. Oproti tomu stěžovatel obsáhle argumentuje, že uvedenou výzvou mu žalovaný nezákonně uložil povinnost.

Povinnost poskytnout součinnost kontrolnímu orgánu obecně ukládá § 14 zákona o státní kontrole. Nejvyšší správní soud shledal, že uvedenou výzvou žalovaný pouze žádal o poskytnutí této součinnosti v konkrétní situaci a je zřejmé, že ani konstitutivní, ani deklaratorní účinky takový úkon nemohl vyvolat. Řízení se touto výzvou nekončilo, jediným účinkem výzvy mělo být zajištění součinnosti stěžovatele při úkonu správního orgánu. Nejvyšší správní soud se proto zcela ztotožnil s krajským soudem, že takovýto úkonem se pouze vedlo řízení, a proto je tento úkon podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučen z přezkoumání.

Stěžovatel dále napadá závěry krajského soudu, podle kterých v případě, že by rozhodnutí z 18. 11. 2010, č. j. BB712-9/2010 (o zrušení opatření z 10. 11. 2010, č. j. P073-70394/10/C) nebylo doručeno stěžovateli již dne 19. 11. 2010, bylo by stejně zrušeno pravomocně nejpozději dne 22. 11. 2010 a následné opatření o opětovném uložení zákazu ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/C mohlo být vydáno pouze předčasně. Stěžovatel přitom poněkud nesrozumitelně staví svou námitku na tom, že podle názoru krajského soudu ohledně doručování asistentce obchodního ředitele bylo rozhodnutí ze dne 10. 11. 2010 již bylo pravomocné v době, kdy bylo doručováno rozhodnutí o námitkách ze dne 18. 11. 2010. Stěžovatel přitom opomíjí ozřejmit svůj názor, z jakého důvodu by mělo opatření z 10. 11. 2010 nabýt právní moci. Nejvyšší správní soud na tomto místě

připomíná, že stěžovatel vznesl proti opatření z 10. 11. 2010 námitky dne 12. 11. 2010. Tradičním účinkem uplatněného opravného prostředku je odklad vykonatelnosti a odklad nabytí právní moci do doby rozhodnutí o tomto opravném prostředku. I když ze zákona námitky proti opatření odkladný účinek nemají (srov. § 5 odst. 3 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, *in fine*), znamená to pouze tolik, že rozhodnutí – opatření - bylo vykonatelné okamžikem doručení, odložily se však zbývající právní účinky, zejména právní moc. Právní moci tak napadené opatření vůbec nenabylo. Pokud stěžovatel současně nesouhlasí s názorem krajského soudu ohledně doručení zrušujícího rozhodnutí o námitkách, Nejvyšší správní soud poukazuje na již výše uvedený názor ohledně doručování s tím, že z rozhodnutí o námitkách ze dne 25. 11. 2010, č. j. BB712-20/2010 (tj. žalované rozhodnutí) vyplývá datace podání námitek ze dne 22. 11. 2010 proti opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 i totožné datum vystavení plné moci advokátovi.

Pokud stěžovatel poukázal na to, že u asistentky obchodního ředitele byly žalovaným zanechány současně zrušující rozhodnutí z 18. 11. 2010, č. j. BB712-9/2010 i opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 a v námitkách toto zrušující rozhodnutí cituje, je z uvedeného zřejmé, že oboje se dostalo do sféry statutárního orgánu nejpozději 22. 11. 2010, kdy byly podány námitky proti uvedenému opatření. Úvaze krajského soudu proto nelze nic vytknout.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že neporušil ustanovení § 27 odst. 4 písm. b) bod 3 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, v tehdy platném znění, když uváděl do oběhu produkt vyrobený za použití produktu neznámého původu, neboť podle citovaného ustanovení bylo zakázáno pouze uvádět do oběhu produkt, který je neznámého původu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že dni vydání opatření z 10. 11. 2010 skutečně znělo napadené ustanovení, jak uvádí stěžovatel, tedy: *„Je zakázáno uvádět do oběhu produkt, který je neznámého původu“*, oproti v současné době účinnému a širěji pojatému ustanovení § 27 odst. 4 písm. b) bod 2: *„Je zakázáno uvádět do oběhu produkt, který je neznámého původu nebo je vyrobený z produktu neznámého původu.“*

Z výrokové části opatření č. P074-70394/10/C je však zřejmé, že žalovaný pod body 1., 5., 6., 8., a 9. stěžovateli uložil zákaz vzhledem k tomu, že původ deklarovaný na etiketě vína neodpovídá skutečnosti, v čemž žalovaný shledal porušení článku 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 v platném znění. Žalovaný stěžovateli zákaz uložil z důvodu porušení článku 16 cit. nařízení – uvedení spotřebitele v omyl. Pod body 2., 3., 4. a 7. a 10. naopak žalovaný sice konstatuje porušení § 27 odst. 4 písm. b) bod 3 zákona o vinohradnictví, ovšem z důvodu výroby vína z hroznů neznámého původu. Žalovaný v odůvodnění vyložil rozdíl v sankcionování. Stěžovatel u vína, které nebylo naláhováno, porušil § 27 odst. 4 písm. b) bod 3 zákona č. 321/2004 Sb., v platném znění. Vína, která už byla naláhována, mají na etiketě uveden původ, který neodpovídá skutečnosti. K bližšímu výkladu právní úpravy článku 16 nařízení 178/2002 poukazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek z 22. 11. 2012, č. j. 3 As 50/2012 - 44. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatele, neboť žalovaný mu povinnost vůbec neuložil z důvodu porušení zákazu uvádění do oběhu produktu vyrobeného za použití produktu neznámého původu.

pokračování

Pokud jde o námitku nesplnitelnosti lhůty k zákazu uvádění produktů do oběhu „*ibned*“, k té se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v jiném svém rozsudku z 22. 11. 2012, č. j. 3 As 50/2012 – 44, a lhůtu shledal za přiměřenou; k bližšímu odůvodnění Nejvyšší správní soud odkazuje na citovaný rozsudek.

Stěžovatel namítl, že předáním rozhodnutí paní E. P., asistentce obchodního ředitele, došlo k porušení povinnosti mlčenlivosti ze strany správního orgánu. Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že sám stěžovatel již v žalobě tuto námitku formuloval pouze krátce a stručně, a ani on sám nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem by předáním rozhodnutí zaměstnanci stěžovatele došlo k porušení zákonné povinnosti zachovávat mlčenlivost ze strany správního orgánu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Brně na takto obecně vznesenou námitku zcela přiléhavě vyložil, že ve vztahu k zaměstnanci žalobce nemohlo k takovému porušení mlčenlivosti dojít, nemohlo dojít ani ke zneužití zjištěných skutečností s tím, že k porušení této povinnosti by mohlo dojít pouze vůči třetí osobě. Takové úvaze Nejvyšší správní soud nemůže ničeho vytknout. Podle § 12 odst. 2 písm. f) (v době rozhodování účinného) zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole, jsou kontrolní pracovníci povinni při kontrole mj. i zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností. Z uvedeného vyplývá, že povinnost mlčenlivosti stanovená zákonem o státní kontrole je uložena kontrolním pracovníkům v souvislosti s vykonávanou kontrolou. Zjištěné skutečnosti při kontrole se proto týkají přímo kontrolované osoby. Skutečnosti zjištěné při kontrole tak putují mezi dvěma již obeznámenými osobami a k porušení mlčenlivosti o těchto skutečnostech mezi nimi proto logicky ani dojít nemůže. Ze stejných důvodů nemohlo dojít předáním rozhodnutí ani ke zneužití zjištěných skutečností, navíc stěžovatel žádné námitky k možnému zneužití sám ani nevznesl.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vycházejí z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu nevyplynuly náklady přesahující běžný rámec výdajů na jeho administrativní činnost, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. července 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu